

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce **doc. MUDr. F. V., CSc.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Jaruškem, advokátem se sídlem České Budějovice, Radniční 489/7, proti žalovanému **Krajskému státnímu zastupitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem České Budějovice, Goethova 1949/2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2021, č. j. 57 A 38/2021 - 24.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný usnesením ze dne 14. 9. 2021, č. j. KZV 15/2021 - 112, zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu stížnost žalobce proti usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje (dále jen „*policejní orgán*“) ze dne 16. 8. 2021, č. j. KRPC-54848-223/TČ-2021-020070.

[2] Posledně uvedeným usnesením policejní orgán rozhodl dle § 110b trestního řádu ve spojení s § 31 odst. 7 zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích

a znaleckých ústavech (dále jen „*zákon o znalcích*“) a vyhláškou Ministerstva spravedlnosti České republiky č. 504/2020 Sb., o znalečném, o odměně za výkon znalecké činnosti žalobce tak, že shodně s jeho vyúčtováním žalobci přiznal částku v celkové výši 13 431 Kč včetně DPH jako odměnu a ve zbytku požadované částky (2 300 Kč) návrh žalobce zamítl. Žalobce byl ustanoven jako znalec v oboru soudního lékařství dle § 105 trestního řádu ve spojení s § 115 odst. 1 téhož zákona k prohlídce a pitvě mrtvoly a vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví ve věci zločinu vraždy dle § 140 odst. 1, 3 písm. j) trestního zákoníku.

[3] Proti usnesení žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“), který ji usnesením ze dne 14. 12. 2021, č. j. 57 A 38/2021 – 24, odmítl pro nepřipustnost.

[4] Krajský soud odkázal na § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Konstatoval, že usnesení žalovaného je vyloučeno z přezkumu správními soudy, neboť se jedná o rozhodování o znalečném v rámci trestního řízení dle trestního řádu. Usnesení žalovaného proto není rozhodnutím vydaným *v oblasti veřejné správy* ve smyslu § 4 odst. 1 s. ř. s. Posouzení otázek spjatých s průběhem trestního řízení spadá dle krajského soudu výlučně do pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

[5] Pokud by krajský soud přisvědčil názoru žalobce, měl by takový postup za následek „*dvojkoľejnost*“ při řešení obdobných otázek, neboť by tatáž věc byla posuzována nejdříve orgány činnými v trestním řízení a následně správními soudy. Dle krajského soudu spadá rozhodnutí o znalečném a náhradách znalců v trestním řízení do působnosti orgánů činných v trestním řízení a trestních soudů. Nadto nejsou správní soudy pro posouzení otázky znalečného v trestním řízení odborně vybaveny.

[6] Krajský soud neužil na věc usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2003, sp. zn. I. ÚS 360/03 (dále jen „*usnesení ÚS z října 2003*“), na něž žalobce odkázal v žalobě, neboť od jeho vydání se soudní praxe vyvinula a závěry tohoto usnesení byly soudní praxí překonány. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že správní soudy nemají pravomoc k přezkumu postupu orgánů činných v trestním řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o znalečném podle § 110b trestního řádu je spjato s úkony trestního řízení, nelze toto rozhodnutí považovat za rozhodnutí správní.

[7] Proti usnesení krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

[8] Stěžovatel zpochybňuje závěr krajského soudu, že usnesení ÚS z října 2003 je soudní praxí překonané. Uvádí, že na toto usnesení Ústavní soud odkázal v nedávném usnesení ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3583/15. Podle stěžovatele nedošlo ke změně příslušné právní úpravy, a neexistuje ani pozdější judikatura, která by závěry usnesení ÚS z října 2003 překonala.

[9] Stěžovatel považuje za nepřiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 10 As 11/2016 - 153, ve věci policejního zákroku v areálu usedlosti Cibulka

pokračování

v Praze 5 – Košířích (dále jen „*rozsudek NSS ve věci Cibulka*“), na který odkázal krajský soud v napadeném usnesení. Kasační soud tehdy posuzoval pravomoc správních soudů ve věci přezkumu postupu policejních orgánů podle § 157a trestního řádu, přičemž konstatoval, že správní soudy takovou pravomoc nemají. Takový přezkum však nelze dle názoru stěžovatele ztotožnit s přezkumem rozhodnutí o znalečném. Přezkum postupu podle § 157a trestního řádu není přezkumem ve věci konkrétního majetkového nároku (jako je tomu naopak v nyní projednávané věci).

[10] Za nesprávnou považuje stěžovatel tezi, že stanovení znalečného se v trestním řízení řídí trestním řádem, neboť znalečné je stanoveno na základě zákona o znalcích a jeho prováděcí vyhlášky. Stěžovatel též nesouhlasí se závěrem, že rozhodování o znalečném v trestním řízení je vyhrazeno trestním soudům. Stěžovatel nemá možnost domoci se soudního přezkumu, neboť rozhodnutí policejního orgánu o znalečném v přípravném řízení nemůže trestní soud přezkoumat v řízení podle trestního řádu, a krajský soud (jako soud správní) vyslovil v napadeném usnesení nedostatek své pravomoci. Krajský soud dle názoru stěžovatele postupoval v rozporu s právní větou nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 3173/16, též ve věci policejního zákroku v prostoru areálu usedlosti Cibulka (dále jen „*nález ÚS ve věci Cibulka*“), podle níž není možné, aby orgány veřejné moci vzájemně popíraly svoji pravomoc, aniž by se zabývaly podstatou tvrzeného zásahu do základních práv.

[11] Stěžovatel dále uvádí, že znalecká činnost je vykonávána v trestním i ve správním řízení shodně podle zákona o znalcích a jeho prováděcí vyhlášky. Za nelogické považuje, že by rozhodnutí o znalečném ve správním řízení podléhalo soudnímu přezkumu, zatímco v trestním řízení nikoli, i když v obou případech vystupuje vůči znalci orgán veřejné moci jako zadavatel znaleckého posudku. Neobstojí ani argument krajského soudu, že správní soudy nejsou odborně vybaveny pro posouzení otázky znalečného v trestním řízení, neboť ta je posuzována podle stejných předpisů (tj. dle zákona o znalcích a prováděcí vyhlášky).

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že žaloba není přípustná pro nedostatek pravomoci soudů, neboť v projednávané věci nejednal jako správní orgán.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Úvodem je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační

důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a), c) a d) téhož ustanovení důvodem speciálním (viz například rozsudky ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 – 13; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nesprávné označení kasačního důvodu v kasační stížnosti [stěžovatel podřadil kasační důvody i pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] ovšem nebrání jejímu meritornímu projednání, neboť právní subsumpce kasační argumentace pod konkrétní literu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu.

[16] Jádrem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví k přezkumu usnesení státního zástupce, jímž rozhodl o stížnosti proti usnesení policejního orgánu o výši znalečného podle § 110b trestního řádu.

[17] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví o *žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.*

[18] Podle § 110b trestního řádu v rozhodném znění (do 31. 12. 2022) *výši znalečného určí orgán činný v trestním řízení, který znalce, znaleckou kancelář nebo znalecký ústav k podání znaleckého posudku přibral, v souladu s jinými právními předpisy upravujícími znalečné. Nesouhlasí-li orgán činný v trestním řízení s výší vyúčtovaného znalečného, rozhodne usnesením. Proti usnesení je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.*

[19] Podle § 146 odst. 2 písm. a) trestního řádu *jestliže lhůta k podání stížnosti již všem oprávněným osobám uplynula a stížnosti nebylo vyhověno podle odstavce 1, předloží věc k rozhodnutí policejní orgán státnímu zástupci, který vykonává nad přípravným řízením dozor [...].*

[20] Pro posouzení otázky, zda krajskému soudu přísluší rozhodnout o žalobě stěžovatele proti usnesení žalovaného, je rozhodné, zda ve věci žalovaný rozhodoval jako orgán veřejné moci **v oblasti veřejné správy**. Krajský soud v napadeném usnesení (shodně se žalovaným) dospěl k závěru, že žalovaný takto nerozhodoval, neboť jednal jako orgán činný v trestním řízení, které je mimo oblast veřejné správy.

[21] Stěžovatel zastává názor opačný a opírá jej o následující argumenty: (a) tímto směrem judikoval Ústavní soud v usnesení ÚS z října 2003; (b) určení odměny znalce se opírá především o zákon o znalcích a prováděcí vyhlášku (a nikoli o trestní řád); (c) rozsudek NSS ve věci Cibulka je na nyní projednávanou věc nepřiléhavý, neboť se netýkal konkrétního majetkového nároku; a (d) naopak na věc dopadá právní věta nálezu ÚS ve věci Cibulka.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval odkazu na usnesení ÚS z října 2003 [argument sub (a) výše]. Tímto usnesením Ústavní soud odmítl pro nepřípustnost ústavní stížnost znalce proti usnesení, jímž policejní rada podle § 111 odst. 2 trestního řádu (ve znění do 31. 12. 2020) určil výši znalečného. Dospěl tehdy k závěru, že rozhodnutí

pokračování

o znalečném je svou povahou a postavením osoby, o jejímž nároku je rozhodováno, rozhodnutím správním, byť je činěno v trestním řízení.

[23] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že dle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, „*usnesení [Ústavního soudu – pozn. NSS] nejsou považována za závazná ani pro Ústavní soud, ani za obecně precedenčně významná.*“ To obdobně platí jak pro usnesení ÚS z října 2003, tak i pro usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3583/15, na které též odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Precedenčně významné jsou pouze **nálezy** Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud proto musí vycházet z aktuální judikatury v podobě nálezů Ústavního soudu.

[24] Bez ohledu na výše uvedené, Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěru krajského soudu v napadeném usnesení, že názor, jenž Ústavní soud vyjádřil v usnesení z října 2003, byl překonán následnou judikaturou Ústavního soudu, a to právě (mimo jiné) nálezem ÚS ve věci Cibulka, který výslovně aproboval (a jeho závěry převzal) rozsudek NSS v téže věci.

[25] Jak je patrné z argumentů stěžovatele sub (c) a (d) výše, stěžovatel si je obou posledně uvedených rozhodnutí zdejšího soudu, resp. Ústavního soudu vědom. Přistupuje k nim však nekonzistentně: na jedné straně odmítá aplikaci závěrů rozsudku NSS ve věci Cibulka, neboť ty jsou pro něj nepříznivé, protože vylučují pravomoc správních soudů tam, kde rozhodují orgány činné v trestním řízení. Na druhé straně se ovšem stěžovatel dovolává nálezu ÚS ve věci Cibulka, resp. jeho právní věty. Zjevně přitom odhlíží od toho, že právě tento nálezný výslovně aproboval závěry prvně uvedeného rozsudku NSS.

[26] Konkrétně řečeno, Nejvyšší správní soud v rozsudku NSS ve věci Cibulka kategoricky uvedl, že „*správní soudy nemají a nemohou mít pravomoc přezkoumávat postupy orgánů činných v trestním řízení.*“ Jedná se o výrok, který platí obecně ve vztahu k postupu orgánů činných v trestním řízení, a který lze v nyní projednávané věci aplikovat bez ohledu na konkrétní skutkový základ tehdy projednávané věci. V judikované věci kasační soud podrobně zkoumal podklady ve správním spisu, aby zjistil, zda se policejní zákrok jako celek odehrál na právním základě trestního řádu. Dospěl přitom k závěru, že určující (pro zodpovězení otázky, zda je dána pravomoc správních soudů) je, že „*všechny úkony byly prováděny pro účely trestního řízení, nikoli v rámci předběžného šetření k odhalení skutečností, zda byl spáchán trestný čin.*“

[27] Na výše uvedené závěry navázal Ústavní soud v nálezu ve věci Cibulka, v jehož rámci potvrdil správnost posouzení věci Nejvyšším správním soudem a zrušil pouze rozhodnutí státních zastupitelství, která popírala vlastní pravomoc k přezkumu úkonů policejních orgánů v dané věci, a uložil jim za úkol případ znovu posoudit. Odkázal při tom na předchozí judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která vyloučila přezkum úkonů policejních orgánů uskutečněných v rámci trestního řízení ze správního soudnictví. Zároveň akcentoval nutnost odlišovat policejní orgán jako orgán činný v trestním řízení, kdy proti jeho úkonům nelze brojit žalobou ve správním soudnictví, a jako orgán vykonávající působnost ve veřejné správě, kdy přezkum jeho úkonů dle ustanovení § 82 s. ř. s. možný je (odstavec 37 nálezů ÚS ve věci Cibulka). V témže nálezu Ústavní soud výslovně aproboval rozsudek NSS ve věci Cibulka.

Uvedl, že „*Nejvyšší správní soud věc posoudil správně, pokud meritorně nepřezkoumal kasační stížnosti stěžovatelů (i vedlejších účastníků řízení), nýbrž dané řízení zastavil z důvodu nedostatku pravomoci soudů ve správním soudnictví*“ (odstavec 58 nálezu ÚS ve věci Cibulka).

[28] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se stěžovatel dovolává právní věty dle nálezu ÚS ve věci Cibulka [argument sub. d) výše], která zní takto:

V podmínkách právního státu platí zásada, že každý může očekávat efektivní ochranu základních práv státem, aby tato práva nebyla pouze teoretická či iluzorní. Není proto možné, aby orgány veřejné moci vzájemně popíraly svoji pravomoc a vůbec se nezabývaly podstatou tvrzeného zásahu do základních práv osob, jež se na ně se svými podáními obracely, a to obzvláště tehdy, kdy věděly, že druhý orgán tuto ochranu odmítl poskytnout z důvodu nedostatku pravomoci.

[29] Již právě ze samotné právní věty je však patrné, že Ústavní soud kriticky cílil na situaci, kdy státní zastupitelství i správní soudy popíraly pravomoc k přezkumu postupu policejních orgánů. Státní zástupce v dané věci odložil podnět k přezkumu postupu policejních orgánů při vyklizení usedlosti Cibulka, protože podali stěžovatelé (osoby, které byly v důsledku zásahu nuceny usedlost opustit) správní žalobu, kterou se domáhali přezkumu zásahu policejních orgánů ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že policie ve věci postupovala jako orgán činný v trestním řízení podle trestního řádu, a proto není přípustné, aby správní soudy zákonnost takového postupu přezkoumávaly. Na následnou žádost o přezkum postupu policejních orgánů reagovalo Městské státní zastupitelství v Praze vyrozuměním, že nebyla splněna podmínka pro postup podle § 157a trestního řádu, neboť v dané věci nelze policisty považovat za orgány činné v trestním řízení. V návaznosti na toto vyrozumění podal jeden ze stěžovatelů podnět k dohledu Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, které dospělo k závěru, že nebyl zjištěn žádný důvod pro přijetí dohledových opatření ve vztahu k dohledovému orgánu městského státního zastupitelství.

[30] Ústavní soud však v rámci nálezů ve věci Cibulka tato rozhodnutí státních zastupitelství zrušil a potvrdil správnost závěrů Nejvyššího správního soudu o nemožnosti přezkumu úkonů orgánů činných v trestním řízení správními soudy. Jinými slovy, Ústavní soud takto vyřešil fakticky existující negativní kompetenční konflikt ve prospěch pravomoci státního zastupitelství jako orgánu činného v trestním řízení s tím, že tato pravomoc vylučuje, aby se věci meritorně zabývaly správní soudy.

[31] Stěžovatel se na podporu svého argumentu dovolává právní věty, kterou zjevně vytrhává z kontextu nálezů ÚS ve věci Cibulka, z jehož textu jednoznačně vyplývá, že přezkum úkonů policejních orgánů v roli orgánů činných v trestním řízení přísluší státnímu zastupitelství, a naopak, že správním soudům pravomoc k přezkumu v této věci nenáleží (viz [27] tohoto rozsudku).

[32] Ve vztahu k argumentu (b) stěžovatele, že určení odměny znalce se opírá především o zákon o znalcích a prováděcí vyhlášku (a nikoli o trestní řád), Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí o znalečném je obdobně jako rozhodnutí o svědečném, odměně

pokračování

tlumočníka, nákladech řízení apod. dílčím rozhodnutím, jehož účelem je rozhodnout o otázkách souvisejících s rozhodnutím ve věci samé. Tato rozhodnutí jsou proto neodmyslitelně spjata s jednotlivými řízeními. Obecně o otázkách, které se netýkají merita věci, ale odměny či náhrady nákladů znalců, svědků, tlumočnicků a dalších osob, rozhodují soudy, případně jsou tyto otázky předmětem soudního přezkumu; v civilním řízení civilní soudy, ve správním řízení správní orgány, jejichž rozhodnutí jsou přezkoumatelná ve správním soudnictví, v soudním řízení správním správní soudy, a v trestním řízení trestní soudy. Z tohoto hlediska je nutno přisvědčit dílčímu argumentu stěžovatele, že tento typ rozhodování nemůže být limitován domnělým nedostatkem „odbornosti“, jak uvedl krajský soud v napadeném usnesení; toto rozhodování totiž nevyžaduje žádnou zvláštní odbornost, neboť příslušné otázky jsou upraveny jednak procesními kodexy, jednak zvláštními zákony (např. zákonem o znalcích) a prováděcími předpisy.

[33] Výjimku z výše uvedeného obecného pravidla představuje přípravné řízení trestní, ve kterém o znalečném rozhodují policejní orgány a státní zástupce podle § 110b a § 146 odst. 2 písm. a) trestního řádu, jako je tomu i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud podotýká, že trestní řízení představuje z procesního hlediska jeden celek, i když je rozhodnutí učiněno v přípravné fázi trestního řízení (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 2194/18, č. N 178/96 SbNU 250). Vzhledem k výše uvedenému je pro posouzení povahy rozhodnutí podstatné, z jakého řízení vzešlo, ať už se jedná o řízení trestní, správní nebo civilní, bez ohledu na to, o jaké dílčí otázce spjaté s řízením je rozhodováno.

[34] Z ustanovení trestního řádu upravujících rozhodnutí o znalečném (§ 110b trestního řádu), o svědečném (§ 104 trestního řádu), o odměně tlumočníka (§ 29 odst. 2 trestního řádu) či o nákladech řízení (§ 155 trestního řádu) vyplývá, že rozhodnutí o dílčích otázkách v trestním řízení náleží orgánům činným v trestním řízení, jejichž postup je upraven trestním řádem. Ve fázi řízení před soudem rozhoduje o těchto otázkách jako orgán činný v trestním řízení soud (respektive předseda senátu), což platí i o znalečném. Je vyloučeno prisuzovat takovým rozhodnutím charakter „správního rozhodnutí“ podléhajícího přezkumu ve správním soudnictví, neboť jde o vlastní výkon pravomoci orgánů činných v trestním řízení rozhodovat o otázkách přímo s tímto řízením souvisejících.

[35] Nadto je třeba uvést, že i stěžovatel v posuzované věci vystupoval jako subjekt trestního řízení. Znalec totiž je subjektem trestního řízení, je-li rozhodováno o znalečném. Jako *jiná osoba, na jejíž návrh nebo žádost se řízení vede nebo která podala opravný prostředek*, má znalec v takové situaci *stejné postavení jako strana* (§ 12 odst. 6 trestního řádu). Jak uvádí komentářová literatura, takovou osobou je mimo jiné „znalec, jenž uplatnil znalečné za znalecký úkon“ (ŠÁMAL, Pavel. § 12. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 256, bod 33), případně „znalec *co do rozhodnutí, jímž mu bylo přiznáno znalečné*“ (PROVAZNÍK, Jan. § 12. In: DRAŠTÍK, Antonín; FENYK, Jaroslav a kol. Trestní řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, bod 75). Jelikož je znalec v těchto případech subjektem trestního řízení, musí se domáhat svých práv v jeho rámci. Řízení před správními soudy není a nemůže být pokračováním trestního řízení; o právech a povinnostech subjektů trestního řízení správní soudy nemohou rozhodovat.

[36] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené závěry shrnuje, že podstatou nyní projednávané věci je posouzení role, v níž vystupoval při rozhodování o znalečném policejní orgán, respektive státní zástupce jako nadřízený orgán podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu. Není přitom rozhodné, čeho se projednávaná věc týkala (zde: majetkového nároku stěžovatele na znalečné); významné je pouze to, zda dotčené orgány rozhodovaly „v oblasti veřejné správy“ či nikoli (tj. zde jako orgány činné v trestním řízení dle trestního řádu). Tyto dvě rozdílné oblasti věcné působnosti policejního orgánu, resp. státního zastupitelství jsou ze své povahy vzájemně neprostopustné, tj. rozhodování v jedné oblasti *a priori* vylučuje, že by šlo o rozhodování v oblasti druhé.

[37] Nejvyšší správní soud uzavírá, že není pochyb o tom, že policejní orgán a státní zástupce při rozhodování o znalečném v nyní projednávané věci postupovali jako orgány činné v trestním řízení podle trestního řádu, pročez jejich rozhodnutí nenaplní definici znaky § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nepodléhá proto přezkumu ve správním soudnictví. Krajský soud správně vyhodnotil, že je dán důvod k odmítnutí žaloby, byť nesprávně tento důvod podřadil pod nepřípustnost žaloby ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., a žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ačkoli měl žalobu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[38] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu